
Giv os som Folk den Tugt vi behøver

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Giv os som Folk den Tugt vi behøver	4
5 s.e. Påske	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Giv os som Folk den Tugt vi behøver

5 s.e. Påske

Prædikedag 5 s.e. Påske

Prædikedato 28. april 1940

Prædiketekst Johannes 17,1-11

Prædikested Prædiken i Them Kirke

Prædiken ID P280440-01

Kilde Tekst fra omfattende referat i Silkeborg Avis mandag 29. april 1940. Siegumfeldts udklipsarkiv, mappe 10.

Giv os som Folk den Tugt vi behøver

En Prædiken af Pastor Kaj Munk i Them Kirke

Them.

VED Formiddagsgudstjenesten i Them Kirke i Gaar talte Digter-Præsten fra Vedersø, Pastor Kaj Munk, og skønt Gudstjenesten formede sig, som den har formet sig i danske Kirker Søndag efter Søndag, blev den ved Pastor Kaj Munks gribende Forkyndelse en Oplevelse for Kirkegængerne.

Den gamle, hyggelige Landsbykirke med det smukt udskaarne Alter var fyldt, og efter Indgangsbønnen og Salmerne "Talsmand, som paa Jorderige" og "Sin Vogn gør han af Skyer blaa" talte Pastor Munk ud fra Teksten i Johannes' 17. Kapitel 1. til 11. Vers, hvor Jesus udtaler Ordene: "Fader, Timen er kommen. Herliggør din Søn, at ogsaa din Søn maa herliggøre dig".

PASTOR Munk udtalte blandt andet: Dristig, dristig, dristig er disse Ord: Fader, Timen er kommen, herliggør din Søn! Dristig fordi han vidste, hvad han sagde. Stumpede helt ned i Sjælen maa vi være, om vi ikke kan lade os ryste af de Ord. Han vidste, hvad han sagde, men hans Kammerater og Venner, som han var sammen med paa denne sidste Aften, forstod ingenting.

Det var Festaften. Lammet var slagtet. Men han vidste, at nu gik det ikke længere paa den næsten sorgløse Maade, det hidtil havde gaaet. Nu var det forbi med at vandre i Genesareths Enge mellem Foraarsblomster og trippende Lam. Nu var det forbi med at holde Folkemasser i Aande med gribende Ord og malende Billeder. Men Disciplene troede ham ikke. De havde set, han var Guds Søn, skulde han ikke i Katastrofens Øjeblik kunne finde paa en anden Udvej? Skulde han slæbes for Retten og krydsforhøres af de Skriftkløge? Det kunde ikke være den Vej, Guds Rige skulde komme. Men han vidste, Timen var kommen. Han saa' en ung Mand hænge paa en Planke og dø en febertørstende Død. Det var ham. Og det var ikke noget, der skulde ske i en fjern Fremtid, men i Morgen. Bare i Morgen var der ikke andet for Vennerne at være sammen med end et stakkes Lig. Det var det, han saa, da han sagde: Fader, herliggør mig!

VI holder dobbelt saa meget af vor Frelser, fordi vi har en Gud, som er menneskelig, en Gud, om hvem det fortælles, at i Angstens Stund faldt hans Sved som Draaber af Blod til Jorden. Her var ikke Tale om forløjet Helteposition eller en Bokser uden Nerver, men om et Menneske, der krympede sig og bad "Fader, er det muligt, da tag denne Kalk fra mig". Og han bar ikke blot sin egen Sorg, men ogsaa de sorgløse Venners Smerte. Han vidste, at i Morgen staar de og forstaar ikke et Ord af det hele. Hvor er saa alt det, de byggede deres Liv paa? De har set straalende Syn; nu ser de ind i en Grav. Men han vilde ikke tage Sorgen fra dem.

Her er et Punkt, hvor vi Præster ofte maa bebrejde os selv, at vi har været ham lidet følgagtige. Vi har hørt saa meget om Præstens trøsterige Tale ved Baaren. Men det er ikke sandt. Der er ikke give Mennesker Ord, der kan tage Sorgen bort, naar vi staar ved en Grav, der rummer en, der var os kærere end os selv. Der gives ikke Ord, der kan hjælpe, hvis en indre Stemme siger: Du har baaret dig ad som en Sjøver, som en gemen Fyr, en sjofel Karl i denne eller hin Situation. Vi kan finde Undskyldninger, vi kan finde Bortforklaringer, men det fjerner ikke den indre Stemmes Røst. Der findes ikke Ord, og selv om Frelseren havde kendt dem, havde han ikke brugt dem. Han maatte ikke tage Sorgen fra Disciplene. De skulde staa modløse og magtesløse, men han *maatte* gøre noget, saa de, naar den første Sorg var gennemlevet, ikke lukkede sig inde i sig selv. Det er det eneste, man ikke maa. At synke sammen i Fortvivlelse er Synd. Sorgen er ikke hos vor Frelser en Teaterfølelse. Det er det praktiske Middel i Guds Hænder overfor Mennesker. Det skulde dages for Disciplene i Paaskenattens Mørke, at Frelseren maatte dræbes for at kunne opstaa. Disciplene var Folk, der maatte opleve denne Fallit, for at de kunde føre hans Værk videre. Derfor talte han, som han gjorde. Derfor tvættede han deres Fødder og gav dem Nadverens Gaade. Han lagde *det* i deres Hjerter, der i det afgørende Øjeblik skulde bryde frem.

SAA kom Morgendagen. Og den bragte Korsfæstelsen af den gode, glade, milde og sorgløse Frelser. I Sandhed Dagen derpaa. Og saa ser vi Disciplene, hvor ynkeligt de svigtede, hvordan de løb med Halen mellem Benene. Hvordan den ene lukkede sig inde med sin Sorg, og den friskeste — ham med mest Krudt i — af dem alle bandede paa, at han ikke kendte dette Menneske. Saa dybt maatte de ned, før de var skikket til at modtage Opstandelsen. Hvad havde Opstandelsen været uden en Død? Disciplene havde tænkt sig, at det stadig skulde gaa opad og opad, at Præsterne til sidst vilde have bøjet Knæ for ham, at Romerne af sig selv vilde have forladt Landet, og at Evigheden var kommet som en umærkelig Fortsættelse af dette glade jordiske Liv. Hele denne Løgn maatte knuses paa en Maade, der var mere end brutal. Saa haard maa Gud være for at være god. Saa kunde Disciplene modtage Opstandelsen: men Disciplene blev ikke Guder. De bevarede deres menneskelige Svagheder, medens de bar Evangeliet ud over Verden. En af dem blev kastet i Fængsel i Rom for sin Tros Skyld. Han blev af nogle Venner hjulpet til Flugt, og en Morgen tidlig listede Peter bort fra Rom, skulende til højre og venstre for at se, om hans Flugt var opdaget. Da saa' han i Morgendæmringen et Syn. En Skikkelse, han kendte, viste sig for ham, og han sagde: Herre, hvor gaar du hen? Og Skikkelsen svarede: Jeg gaar til Rom for at modtage Korsfæstelsen. Og gamle Peter, der nu nærmede sig de 70, vendte om. Han blev korsfæstet. Den viljeløse Gren, den svajende Vaand var blevet til en Klippe.

Kære Menighed! Det forunderlige ved denne Bog er, at den altid er brændende aktuel. Det, den fortæller om, skete for 2000 Aar siden, men det samme sker i Dag. Gud give at vi ret maa forstaa det og leve derefter. Amen!

PASTOR Kaj Munk sluttede med Bøn: Giv os som Folk den Tugt, vi behøver. Vi for staar det nu mere end for en Maaned siden, at du ikke blot er i det stille Vejr, men ogsaa i den farende Storm. Vi havde et frit Fædreland og en gammel Kristendom, men vi glemte det. Vi satte det til Side som Skatte, vi siden kunde tage frem. Vi bekender nu, at vi ikke har handlet ret. Giv os det tilbage, Herre, naar du har dannet vore Hjerters Aand. Saa vil vi være varmhjertige Danske og Kristne uden Tomhed og Lunkenhed. Giv os Korset, for at vi kan finde Opstandelsen som Folk.

Efter Prædikenen døbte Pastor Munk en lille Pige, der fik Navnet *Rita Eriksen*, og fuldtonende sang Menigheden Luthers gamle Salme "Vor Gud han er saa fast en Borg".

Som.